

Det beste barnevernet er offentlig og privat

Av Oda Oline Omdal, rådgiver i Civita

Ikke alle barn vokser opp i en trygg norsk kjernefamilie. Barnevernsbarn er sannsynligvis blant de mest sårbare barna i samfunnet. Det kan være foreldreløse, barn som har opplevd svik fra de som skulle sikre dem trygghet, eller barn som er utagerende, sliter med rus eller har andre problemer.

Barnevernet er et sammensatt system. Det involverer kommunale, statlige og private aktører. Det er kommunene som har ansvaret for tilbudet til barnet, og mange kommuner driver egne barnevernsinstitusjoner, men kommunene benytter seg også av private leverandører, både ideelle og kommersielle.

I media kan man stadig lese om barn og ungdom som har opplevd at barnevernet ikke har fungert godt nok. Vi hører lite om det store antall saker hvor det faktisk går bra, men vi vet at noen feil er gjentakende.

Barnevernet er trolig den velferdstjenesten i Norge som har fått mest seriøs kritikk. Norges barnevern har blitt dømt i Den europeiske menneskerettighetsdomstolen (EMD) flere ganger.

Mesteparten av domfellelsene dreier seg om brudd på retten til samvær og feilbehandling i slike saker. Noen saker handler også om grunnleggende juridisk svikt. Likevel skjer det få endringer i strukturene, og gamle mønstre fortsetter å følges, til tross for at man vet at de fungerer svært dårlig (Oslo Economics, 2019).

Ett eksempel som setter problemene i barnevernet på spissen, er fra 15. desember 2022, da Aftenposten publiserte en lengre reportasje i A-magasinet om to barn i Bergen som har blitt sviktet av systemet. Hverken barnevernet, helsetjenestene eller utdanningsinstitusjoner grep inn. Gutten, kalt «Mathias» i reportasjen, ble funnet avmagret i leiligheten han bodde i sammen med moren og et annet søsken. Det skulle ta over 20 bekymringsmeldinger før noen reagerte og barnevernet tok seg inn. Dette er bare ett av flere nyere eksempler på at barnevernet og det offentlige svikter. Det har vært påstått at fordi moren var ressurssterk og veltalende, var det ingen som førte tilsyn med barna. Moren påsto at det ble drevet med hjemmeundervisning og at hun sendte barna til private helsetjenester. I saken ble det konkludert med brudd på barnekonvensjonen og menneskerettighetene. Foreldrene har nå mistet omsorgsretten.

Som en konsekvens av opplysningene som er kommet frem i denne saken, gikk både barneverndirektør Alette Hilton Knudsen, byrådsleder i Bergen Roger Valhammer (Ap) og kommunaldirektør Tommy Johannesen av. Skoleetaten, tannhelsetjenesten, barnevernet og helsestasjonen i Bergen har fått nye rutiner (Hilland, L., Ramsvik, M., Rentzsch, J., Røren, I. & Strøm, T. J, 2022).

Dette notatet ser nærmere på barnevernet. Hva skyldes problemene? Hvordan er samspillet mellom statlige, kommunale og private aktører i dag? Og hva vil de private aktørenes rolle være i fremtidens barnevern?

Bakgrunn

Barnevernet er, sammenliknet med sektorer som barnehage og helse og omsorg, en relativt liten tjeneste. Det mottar rundt 60 000 bekymringsmeldinger årlig, hvorav 1/3 fører til tiltak.

Til enhver tid bor 18 000 barn og unge utenfor hjemmet. I underkant av 6000 bor utenfor hjemmet som et frivillig hjelpetiltak. Ca. 1000 barn bor på institusjon, og 11 000 bor i fosterhjem (Velferdsutvalget, 2020).

Det er kommunene som har ansvaret for barnevernet. Det kommunale, offentlige barnevernet driver egne institusjoner, men kjøper også et bredt spekter av tiltak og tjenester fra private leverandører, både ideelle og kommersielle. Det finnes også et bredt spekter av tiltak innenfor barnevernet, noe som gir en rekke ulike markeder, avgrenset fra hverandre. For eksempel: I arbeidet med oppfølging av bekymringsmeldinger kan barnevernstjenesten etter barnevernloven §4-3 engasjere sakkyndige. Barneverntjenesten kan også kjøpe saksbehandlingstjenester, for eksempel bistand til å skrive saksframlegg for fylkesnemnda og advokattjenester, fra private leverandører. Om barnevernstjenesten på bakgrunn av undersøkelserne fatter vedtak om hjelpetiltak til et barn eller en ungdom, kan den kommunale barneverntjenesten gjennomføre tiltaket selv eller kjøpe tiltaket fra private leverandører.

Den statlige barne-, ungdoms- og familieetaten, Bufetat, bistår kommunene med plassering av barn og formidler både til offentlige, ideelle og kommersielle institusjoner. Denne miksen omtales gjerne som en velferdsmiks, som i praksis betyr at velferdstjenestene ivaretas ved en kombinasjon av ulike aktører.

Når man bruker private aktører til tiltak og plassering, er markedet todelt. Én del omfatter kjøp av plasser med leveranse- og kjøpsgaranti, og er forbeholdt ideelle leverandører. Leveranse- og kjøpsgaranti innebærer at de ideelle leverandørene må kunne garantere for at de har mulighet til å levere tjenestene. Behovet for plasser med leveranse- og kjøpsgaranti har vært høyere enn det ideelle leverandører har kunnet tilby, viser en rapport fra Oslo Economics. Del to er en konkurranse der alle, både ideelle og kommersielle leverandører, kan delta. Disse aktørene tilbyr seg å levere det resterende behovet for plasser fra fordelingen i del 1, og konkurrerer også om plasser uten leveranse- og kjøpsgaranti, hvor partene inngår en forpliktende intensjon om bruk av rammeavtalen. Det vil si at partene er enige om at man legger rammeavtalen til grunn, når man benytter seg av tjenestene.

Synet på private aktører

Deler av venstresiden er svært kritisk til at man skal kunne tjene penger på velferdstjenester. Velferdstjenester er arbeidsintensive tjenester, og kritikerne påstår derfor at tjenestene blir dårligere når man skal tjene penger, fordi eneste måte å tjene penger på, angivelig er å kutte i lønn, bemanning osv.

Rødts leder, Bjørnar Moxnes, har uttalt at han frykter vekst blant de kommersielle aktørene, og at ønsket om profitt fører til at barna ikke lenger står i sentrum: «Dette må stoppes. De undergraver retten til fast ansettelse og misbruker turnusordninger for å holde lønnsutgiftene nede.»

I Hurdalsplattformen skriver Støre-regjeringen at den ønsker gradvis å fase ut bruk av kommersielle aktører i barnevernet, og at den ønsker å slutte med bruk av konkurranseutsetting og anbud i sektoren. Høsten 2022 satte regjeringen ned et utvalg som skal se på muligheter for å fase ut, eller i større grad regulere, bruken av private, kommersielle aktører i alle velferdstjenestene.

Men private aktører har en lang historie i det norske velferdssystemet. Gjennom den siste halvdel av 1800-tallet skjedde det en kraftig vekst i antall frittstående, private barnehjem. Disse eksisterte til langt inn på 1900-tallet. Inntil år 1900 var det ingen offentlige instruksjoner og føringer på drift og innhold. Vergerådsloven trådte i kraft i 1900, med mål om å skape orden og system i mangfoldet av private institusjoner (Velferdsutvalget, 2020). Da barnevernsloven kom i 1953, måtte alle institusjoner som falt under denne, godkjennes av departementene.

Det private barnevernet fungerer i dag som et supplement til det offentlige. I de offentlige, byråkratiske tjenestene, er det gjerne lite eller intet rom for individuell tilpasning, på grunn av begrenset kapasitet. Bruken av private handler derfor i stor grad om å møte barn med spesielle behov med tilpassede tiltak, noe som krever flere ressurser. Skreddersydde tiltak har blitt et nisjemarked for det private.

Private aktører står for rundt 60 prosent av tilbudet i institusjonsbarnevernet, ifølge velferds-tjenesteutvalget. De kommersielle aktørene har vist seg mer fleksible enn det offentlige når det gjelder å innrette tilbudet mot barn med spesielt høy problembelastning, for eksempel ved at barnet får et mer individuelt tilpasset tilbud. Altså er det i stor grad kommersielle aktører som håndterer de unge med høyest belastning. Dette er ikke nødvendigvis kompetanse som man bare kan overføre til offentlige aktører. Dessuten vil det kreve mye ressurser for det offentlige å drive med slik kompetanseoppbygging. Å gå bort fra bruken av private aktører kan bli svært uheldig, særlig når barnevernet allerede mangler ressurser.

Venstresiden undervurderer de positive følgene som oppstår når aktørene har mulighet til å tjene penger. Dette skaper innovasjon, nytenking og fleksibilitet. Høyresiden har hele tiden ment at det viktigste er at barnevernet fungerer, ikke hvem som driver det.

Overordnede utfordringer og press på systemet

Det stormer rundt norsk barnevern. Flere nyhetsartikler det siste året har avdekket at barnevernet kan svikte, blant annet når det gjelder tilsyn, oppfølging av bekymringsmeldinger og ivaretagelse av barnets ønsker. I dag er det flere lovbrudd i barnevernstjenestene enn det var for ti år siden (Helsetilsynet, 2022). De viktigste problemstillingene dreier seg ikke om hvorvidt leverandørene er offentlige eller private.

Retten til familieliv er en sentral menneskerettighet. Høsten 2019 og våren 2020 ble Norge dømt seks ganger i Den europeiske menneskerettsdomstol i Strasbourg for å ha krenket denne rettigheten i barnevernssaker. En rekke tilsvarende saker mot Norge ligger til behandling i domstolen.

Helsetilsynet gav i starten av 2022 ut en rapport som viser at det er svikt i åtte av ni barnevernstjenester. (Helsetilsynet, 2022) I undersøkelsen ble det gjennomgått praksiser i 90 barnevernstjenester, hvorav man fant lovbrudd ved 80 av dem. Mange av barneverntjenestene manglet plan og fremdrift i undersøkelsene. Det var tilfeldig om barn fikk mulighet til reell medvirkning og medbestemmelse over eget liv.

En del av lovbruddene dreier seg også om at man ikke tilpasser undersøkelser på en måte som er tilpasset det enkelte tilfellet, men etter en standardisert mal. Flere barneverntjenester hadde manglende kompetanse på sentrale områder, som innhenting av opplysninger, samtykke og partsrettigheter. I tillegg har mangelfull oppfølging fra ledelsen ført til at rutiner ikke ble etterlevd. Konsekvensene av dette er at barna ikke har fått gode nok tilbud om ulike tiltak, og mangelfull eller ingen oppfølging.

De mest sentrale funnene i Helsetilsynets rapport er blant annet at barnevernet ikke foretar grundige nok undersøkelser for sine mest inngripende konklusjoner, at dokumentasjon, vurderinger og begrunnelser ikke er tydelige nok til at de kan etterprøves, og at barna ikke involveres tilstrekkelig. Særlig det siste er svært avgjørende: Barnevernstjenestene har sviktet i arbeidet med å involvere barna. I tillegg avdekkes det at man mangler faglige vurderinger og at bekymringsmeldinger gjerne ikke undersøkes godt nok. Saksbehandlerne i barnevernet synes

å ha svært varierende kompetanse. Tidligere har barneombudet uttalt at det synes å være en slags «lotto-trekning» som avgjør om man møter en god eller dårlig saksbehandler i barnevernet. (Øverbø, S. L, 2022). Saken i Bergen om gutten som ble funnet avmagret, er et veldig tydelig eksempel på at det er svært avgjørende hvem man møter når man ringer barnevernet. A-magasinet kunne avsløre at naboene til familien hadde ringt barnevernet ved flere anledninger, men at de ikke hadde blitt tatt på alvor. Da barnevernet grep inn, var det allerede gått veldig langt. Dette er et tydelig signal på et system som har sviktet.

Sentralt for det enkelte barnet, og samfunnets tillit til barnevernet som helhet, er at barnevernet begår så få feil som mulig. Sektoren får som nevnt mye politisk oppmerksomhet, særlig når det gjelder bruk av kommersielle aktører og leverandører. Mediene gir også barnevernet mye oppmerksomhet, særlig når det er snakk om at barnevernet svikter, og det avdekkes feil eller alvorlige lovbrudd.

Presset på barnevernet kan virke positivt ved at den økte oppmerksomheten skjerper aktørene, og at det blir lettere å få gjennomslag for at man trenger økte ressurser i statlig og kommunalt barnevern. Byråkrati, et strengt kontrollregime og negativ oppmerksomhet og frykt for å gjøre feil, kan virke inn på vurdering av tiltak. I ytterste konsekvens kan frykten for å gjøre feil gå foran hensynet til barnets beste.

Rapporten «*De tror vi er shitkids*», utgitt av Barneombudet i 2020, viser at det er stor variasjon i hvordan den kommunale barnevernstjenesten følger opp ungdommene som bor på institusjon. Noen saksbehandlere har tett kontakt og tett oppfølging, mens i andre saker har ungdommen liten kontakt med, og lite tillit til, barnevernstjenesten. Et gjennomgående problem er at barnevernstjenesten sjelden dokumenterer hvordan de vurderer omsorg og behandling på institusjonen. Tydelige krav og tilstrekkelig med ressurser vil her være helt grunnleggende for å sikre at barnevernstjenesten følger opp ungdommer på institusjon på en god nok måte.

Noen særtrekk ved barnevernet gir spesielle utfordringer. Tiltakene er gjerne inngripende overfor sårbare brukere. Ofte gjennomfører barnevernet handlinger av inngripende karakter som retter seg mot barn og familier som ikke klarer å forsvare sine interesser. Det fører også til at etterspørselen etter barnevernstjenester i liten grad bestemmes av brukerne selv.

I tillegg er det vanskelig å se og måle det enkelte barnets, eller den enkelte familiens, behov. Det kan ofte være sammensatt, og gjerne endre seg med tiden. Det kan også være krevende å få innsikt i tiltakenes innhold, på en måte som gjør at man kan vurdere hvorvidt de har fungert eller ikke. Effektene av tiltakene kan komme på lang sikt og i begrenset grad være objektivt målbare. Dette er utfordringer som gjelder både private og offentlige aktører, men det skapes spesielle utfordringer i bruken av offentlig finansierte private aktører. Det gjør bestillerrollen til det offentlige viktig.

Regjeringen satte høsten 2022 ned et utvalg som skal foreslå tiltak for bedret rettssikkerhet i alle ledd i barnevernet. Regjeringen ønsker å innføre en autorisasjonsordning som sikrer fagkompetanse, og at det skal drives holdningsskapende arbeid. Sistnevnte er viktig for at barna skal møte trygge

voksne som de opplever at de kan ha tillit til. Tillitsforhold mellom barn, foreldre og barnevern vil være avgjørende dersom det skal skje en reell endring i norsk barnevern.

For mange av tiltakene og tjenestene er det nokså fritt frem å etablere seg som leverandør. Det er i liten grad etablert faglige krav og standarder for innholdet i tjenestene. Kvalitetssikring overlates dermed i stor grad til dem som kjøper tjenesten. Dette kan være problematisk dersom man trenger en tjeneste raskt, og ikke får mulighet til å kvalitetssikre tiltakene. I kommunene gjøres anskaffelsene i stor grad av den enkelte barnevernstjeneste. Det statlige barnevernet kjøper på vegne av barnevernstjenestene, iblant med føringer fra fylkesnemnd. Kjøpene i barnevernet foretas ofte under stort tidspress, og fordi det offentlige ikke selv klarer å levere egnede tiltak og tjenester i den aktuelle situasjonen.

De private tilbyderne kan bidra positivt i form av kapasitetsutfordringer og spesialkompetanse på enkelte felt som for eksempel rus, psykiske lidelser og selvskading. Men der de private er med på å yte en tjeneste, gir de også bistand. Hvilket innebærer at de også utøver en form for offentlig myndighet. Myndighetsutøvelse er tradisjonelt forstått som ensidige inngrep i borgernes rettslige og faktiske stilling. Med ensidige inngrep menes inngrep som kan foretas uten at borgeren samtykker. Blant annet innenfor barnevern er dette viktig. Vedtak om omsorgsovertakelse er opplagt myndighetsutøvelse både overfor barnet og de biologiske foreldre, det samme gjelder bruk av tvang på barnevernsinstitusjon.

Velferdstjenesteutvalget konkluderte i 2020 med at sårbare brukere er en av barnevernets hovedutfordringer. Det har vært noe tvil i om hvorvidt praksisen med at barnevernet lar seg bistå med å utføre en tjeneste som inneholder myndighetsutøvelse, er i tråd med gjeldende rett om at inngripende myndighetsutøvelse ikke kan delegeres til private uten eksplisitt hjemmel i lov.

Det er en risiko for at barnevernet ikke har innsikt i om de private tjenestene som leveres, følger gjeldende lover og regler, fordi feltet er så komplekst og det offentlige derfor rett og slett ikke har nok kompetanse. I noen kommuner er barnevernet kun én eneste stilling, da sier det seg selv at det kan være vanskelig å ha fyll kontroll. Høy bestillerkompetanse er derfor svært viktig, slik at man sikrer at myndighetsutøvelsen skjer på lovlig vis, i tråd med gjeldende lover. Ofte er svak bestillerkompetanse hos det offentlige, ikke i at man tar i bruk private aktører, det største problemet.

Flertallet i Velferdstjenesteutvalget konkluderte i 2020 med at bruk av private på barnevernsområdet forutsetter en klar begrunnelse og tydelig risikovurdering, men at det ikke bør innføres reguleringer som avgrenser barnevernstjenestens mulighet til å la seg bistå av private aktører. Det er høy risiko for at styringsutfordringene er uoverkommelige, og at det ikke er et rettslig grunnlag for å benytte private aktører, fordi det også innebærer myndighetsutøvelse.

Fordeler ved å bruke private aktører i tillegg til offentlige

Velferdsstaten står overfor store utfordringer i tiden fremover, blant annet som følge av «eldrebølgen». Det betyr at kapasiteten i systemet må økes. Ønsket om gode tjenester, også i fremtiden, krever at vi mobiliserer alle ressursene vi har.

Fellesnevneren for utfordringene i det offentlige barnevernet er blant annet mangel på kompetanse, kvalitet og mulighet til å tilpasse seg hvert enkelt tilfelle. Mange av de aller beste fagfolkene jobber hos de private aktørene. De private er også svært fleksible og kan i større grad tilpasse seg de vanskeligste tilfellene.

I 2019 la Oslo Economics frem rapporten «Analyse av konkurranseforholdene i markedene for tiltak og tjenester til statlig og kommunalt barnevern». Hovedfunnene i denne rapporten bygger opp under tanken om at de private barnevernstjenestene er en viktig bidragsyter for det norske barnevernet. (Bufdir, 2021)

Rapporten viser at de aller fleste tilfellene av kjøp og tiltak, eksempelvis plasser på institusjon og oppfølging av krevende ungdommer, fører til økt effektivitet og bedre tilbud, samt at de private leverandørene utfyller det offentlige barnevernet med kompetanse, fleksibilitet og differensiert tilbud (Bufdir, 2021). Over 55 000 barn og unge i alderen 0-22 år mottok hjelp fra barnevernet i 2018, noe som utgjør 3,8 prosent av alle i denne alderen. Flertallet, 45 000, mottok hjelpe-tiltak, mens 10 000 mottok omsorgstiltak (SSB, 2022)

Bruk av private aktører har som hovedformål og sikre et godt og effektivt barnevern. Et godt barnevern er et barnevern der barnas og familiens rettsikkerhet ivaretas, og hvor barn og unge får trygge oppvekstvilkår. Da er det helt grunnleggende at oppgavene utføres i tråd med retts-prinsipper. Et effektivt barnevern krever at man kun benytter private aktører, dersom det gir et bedre eller et like godt og mer kostnadseffektivt barnevern.

Konkurranseutsetting fører til at man får den beste leverandøren, den som best og raskest kan tilpasse seg det faktiske behovet. Konkurranseutsetting, i sin ideelle form, vil si grundig å utrede hva som kreves i hvert enkelt tilfelle. Uten konkurranseutsetting kopieres gårdagens løsninger, gjerne til høyere kostnad, uten at kvaliteten øker.

De private og kommersielle aktørenes fleksibilitet gjelder ikke bare kapasitet og kompetanse, men også arbeidstid og sammensetningen av turnus. Disse aktørene bruker i større grad medlever-ordninger, hvor ansatte oppholder seg sammen med barn som bor på institusjoner over en lengre periode. For en del av de tyngste og mest krevende klientene i barnevernet, eksempelvis ungdom med store atferdsproblemer, kan medleverturnus føre til bedre kvalitet for brukerne, fordi ungdommen kan få bedre hjelp om de har noen få, faste voksenpersoner å forholde seg til. Dette skaper også stabile rammer, noe som kan være avgjørende for barn som kanskje har opplevd lite stabilitet og trygghet tidligere.

Offentlige aktører benytter seg i mindre grad av disse ordningene, fordi statens tariffavtaler setter strengere begrensninger på arbeidstid. Slik sett kan altså de private aktørene levere høyere kvalitet enn det offentlige. Ikke minst er det større rom for tilpasning for den enkelte klienten. For ungdommer som har vanskelig for å forholde seg til mange voksne, vil medlever-ordning være ideelt. I et annet tilfelle kan det fungere helt fint å ha mange å forholde seg til. Barnevernsbarnas behov er ulike, og da er fleksibilitet en fordel.

Et bedre liv med barnevernet

Vi har svært mange eksempler på enkeltsaker hvor barnevernet har sviktet. Vi hører lite om dem som faktisk får hjelp, og som får et bedre liv etter å ha blitt tatt inn under barnevernets omsorg. I 2020 gjennomførte Sentio Research Norge en undersøkelse om barnevernet, på oppdrag fra Bufdir. Undersøkelsen viser at flertallet av den norske befolkningen har tillit til barnevernet. Åtte prosent av respondentene har selv fått hjelp av barnevernet, hvorav 58 prosent uttrykker at det var god kvalitet på hjelpen de fikk, mot 19 prosent som mente de fikk hjelp av dårlig kvalitet.

Veien videre

I dag dreier diskusjonen om leveranse av barnevernstjenester seg mer om ideologi enn om innholdet i tjenestene. Høyresiden er mest opptatt av at de som har behov for en tjeneste, får den. Venstresiden vil ha kommersielle aktører ut, fordi de mener at fortjeneste fører til dårligere tjenester og forverrede arbeidsvilkår.

Høsten 2022 satte regjeringen ned et utvalg som skal se på muligheten for å fase ut private tilbydere av alle helse- og omsorgstjenester. Utfasing av private tilbydere av helse- og omsorgstjenester vil, som diskutert tidligere i notatet, få store konsekvenser for blant annet barnevernsbarn. I 2019 var 59 prosent av alle oppholdsdøgn i barnevernsinstitusjoner i private institusjoner, hvorav 24 prosent i ideelle og 35 prosent i kommersielle. Dette er på samme nivå som tidligere år. Disse tallene antyder at det offentlige er ganske avhengig av også å ha private leverandører av private barnevernstjenester.

Oppsummert er de gjennomgående problemene i offentlig barnevern mangel på ressurser, begrenset kapasitet og begrensede muligheter for individuell tilpasning. I tillegg skjer det jevnlig juridisk svikt i systemet. De private aktørene har blant annet fleksibilitet som sin fordel. I tillegg har de private tjenestene ofte høyere kapasitet, noe som gjør at de har mulighet til å behandle de enkelte tilfellene individuelt og tilpasse tiltak til situasjonen. I offentlige barneverntjenester setter ofte strenge reguleringer og byråkrati begrensninger på i hvilken grad man kan tilpasse seg den bestemte situasjonen. Private tjenester er svært viktige for at vi skal ha, og ikke minst utvikle, en god barnevernstjeneste med høy kvalitet og mangfold for ulike barn med forskjellige behov.

Civita er en liberal tankesmie som gjennom sitt arbeid skal bidra til økt kunnskap og oppslutning om liberale verdier, institusjoner og løsninger, og fremme en samfunnsutvikling basert på respekt for individets frihet og personlige ansvar. Civita er uavhengig av politiske partier, interesseorganisasjoner og offentlige myndigheter. Den enkelte publikasjonsforfatter(e) står for alle utredninger, konklusjoner og anbefalinger, og disse analysene deles ikke nødvendigvis av andre ansatte, ledelse, styre eller bidragsytere. Skulle feil eller mangler oppdages, ville vi sette stor pris på tilbakemelding, slik at vi kan rette opp eller justere.

Ta kontakt med forfatteren på oda@civita.no eller civita@civita.no.

Kilder

- Barneombudet: *De tror vi er shitkids, rapport om barn som bor på barnevernsinstitusjon* (2020), hentet fra: <https://www.barneombudet.no/uploads/documents/Publikasjoner/Fagrapporter/De-tror-vi-er-shitkids.pdf>
- Bufdir, *Nye tall fra SSB: Antall barn som bor i barnevernsinstitusjoner går ned* (2021), hentet fra: https://www.bufdir.no/aktuelt/nye_tall_fra_ssb_antall_barn_som_bor_i_barnevernsinstitusjoner_gar_ned/
- Helsetilsynet, *Svikt i 8 av 9 barneverntjenester* (2022), hentet fra: <https://www.helsetilsynet.no/publikasjoner/tilsynsmeldingen/2022/svikt-i-8-av-9-barneverntjenester/>
- Hilland, L., Ramsvik, M., Rentzsch, J., Røren, I. & Strøm, T. J. – *Gutten i leiligheten*, Aftenposten (2022)
<https://www.aftenposten.no/amagasinet/i/gEd8e9/gutten-i-leiligheten>
- Norges institusjon for menneskerettigheter (NHRI), *EMD og Norge – en historisk oversikt* (2021), hentet fra: <https://www.nhri.no/arsmelding/arsmelding2021/emd-og-norge-en-historisk-oversikt/>
- Oslo Economics: *Analyse av konkurranseforholdene i markedene for tiltak og tjenester til statlig og kommunalt barnevern*, (2019), lastet ned fra: <https://www.regjeringen.no/contentassets/d92648c615274c44b3afc518b2128a83/konkurranseforholdene-i-markedene-for-barnevernet---oe-rapport-2019-43-.pdf>
- Sentio research Norge for Bufdir – *Befolkningens holdninger til barnevernet* (2020), hentet fra: https://bufdir.no/globalassets/global/nbbf/barnevern/befolkningens_holdning_til_barnevernet_november_2020.pdf
- Statistisk sentralbyrå (SSB), *Barnevernsinstitusjoner* (sist oppdatert 28.11.2022), hentet fra: <https://www.ssb.no/sosiale-forhold-og-kriminalitet/barne-og-familievern/statistikk/barnevernsinstitusjoner>
- Velferdstjenestesutvalget – NOU 2020:13 – *Private aktører i velferden*, (2020)
- Øverbø, S. L. - *Omfattende svikt i barnevernet: – Nå trenger vi handling* (2022), hentet fra NRK via: https://www.nrk.no/vestfoldogtelemark/omfattende-svikt-i-barnevernet_-_na-trenger-vi-handling-1.15917735